

[Ellemann-Jensen]

bortset fra, at den anden fond, den indefrosne dyrtidsmilliardfond jo stadig er på bordet, og denne fond rummer reelt elementer, som kan gøre den til netop den centrale ØD-fond, som et flertal i folketinget vender sig imod.

Prisen for at tage den fond, man ville etablere i forbindelse med en obligatorisk over-skudsdeling, væk, er, at regeringen svækker sin oprindelige helhedsløsning på et af de få punkter, hvor den greb ind over for en af vores alvorligste økonomiske grundskavanker, nemlig den alt for kraftige lønudvikling. Regeringens barberede helhedsløsning rummer derfor alene indgreb over for den automatiske dyrtidsregulering dels ved at ændre beregningen af pristallet, dels ved at fjerne nogle portioner, og det er jo indgreb, som er gjort pinende nødvendige af den devaluering, som nu ikke kan gøres om, og af de energiprisstigninger, der kommer til os udefra.

Men så lader man i øvrigt den automatiske dyrtidsregulering fortsætte, og det vil sige med automatiske lønstigninger ved eventuelle fremtidige kronekursjusteringer, og med automatiske lønstigninger, som er en følge af de betydelige indirekte prisstigninger, der jo kommer som følge af stigninger i oliepriserne. Man bevarer altså denne automatik stik imod alle de gode råd, vi har fået både fra hjemlig økonomisk ekspertise og fra alle de udenlandske organisationer, vi skal rådføre os med, EF, OECD, Valutafonden osv. Samtidig med at man fjerner et par dyrtidsportioner og ændrer på beregningen af pristallet, så vil man nu give frit løb for den lønglidning, der vil kunne ophæve disse virkninger af indgreb i dyrtidsreguleringen. Man vil oven i købet give denne lønglidning ekstra næring ved forhøjelse af garantiløn osv., og det vil uundgåeligt føre til, at der opstår lønpres i virksomhederne, og det vil i sidste ende ramme lønmodtagerne i form af øget ledighed.

Der er altså ikke megen indkomspolitik tilbage i regeringens helhedsløsning. Men til gengæld har man bevaret en masse andre ting, der virker stik imod den erklærede målsætning for den økonomiske politik, og målsætningen var som bekendt at sikre en vedholdende nedgang i Danmarks underskud over for udlandet.

Der er først og fremmest de mange skatteforslag tilbage, og dér er man altså i sidste ende endt med en helhed, hvis væsentligste indhold er helt perspektivløse skatteforhøjelser. Værre bliver det af, at regeringen i går endelig fik demonstreret ved finanslovsforslagets afsluttende behandling, at man ikke er villig til i tilstrækkeligt omfang at spare på det offentliges udgifter.

Ved at gribe til skatteforhøjelser bliver der betalt dyrt for enhver lille forbedring af betalingsbalancen. Der bliver betalt med tab af arbejdspladser igennem varige tab af den produktion, der forsvinder og ikke siden kan erstattes. I den helhed, vi behandler i dag, er det endda særlig galt, for her rammer skatteforhøjelserne i overvejende grad netop det erhvervsliv, hvis konkurrenceevne man jo grundlæggende ville prøve på at styrke. Man vil lægge en særskat på landbruget for at opkræve en særdeles tvivlsom devalueringsevne. Man vil forringe erhvervenes afskrivningsmuligheder, man vil øge selskabsskatten, man vil øge formueskatten på en måde, som først og fremmest rammer de formuere, der er aktivt investeret i erhvervslivet. Man vil begrænse indtjeningen, og man vil begrænse opsparingen, man vil ramme pensionister.

Regeringens tilbud til erhvervslivet er i virkeligheden fortsat stigende lønudgifter, en stram prislovgivning og en øget skattebyrde. Sagt med andre ord: man indsnævrer virksomhedernes indtjening, og så beskatter man den endnu hårdere end hidtil. Kan det løse landets økonomiske problemer? Kan det sætte dansk produktion i stand til at klare sig bedre i den hårde internationale konkurrence? Nej, naturligvis kan det ikke det, og det vil igen især ramme lønmodtagerne, for det vil føre til, at virksomhedernes lønudbetalingssevne bliver begrænset.

Regeringen indrømmer jo selv i det notat fra budgetdepartementet, som folketinget modtog i går, at resultaterne for samfundsøkonomien nu bliver endnu mere beskedne og utilfredsstillende, end der var lagt op til med regeringens oprindelige forslag. Men det stykke papir, folketinget har modtaget, rummer en grov fordrejning af de økonomiske kendsgerninger, som det danske samfund er stillet over for. Der er nemlig tre forhold, som man ikke tager højde for.